

NÉMETI ANETT

LEVEDLETT...

*Jó kenyereink, a holdkaréj –
álmodjuk vajba-tejbe,
oly szemfényvesztő, mint a kék
éhes szemekbe rejtve.
Kiengedném a rémeket
a gond feszes falából
hadd üljenek fejem felett,
s lopják a húst a számból.
Hagyom, hogy jól lelopjanak
e tükörszájú szörnyek,
a horpadt, híg vénák alatt
ezerszer is megölnek.
Hagyom, hogy kifordítsanak,
az izmok és a rostok
jól látszanak a bőr alatt,
piszkos, levedlett rongyok.
Ma hadd tegyék a dolgukat,
s zabálják fel a vérem,
az udvarról a hold ugat
kutyák helyett, nem értem.
Vesztett szörnyek fejem fölött,
ebek és tükör-rémek,
a sebből szivárogo a köd,
éhes szívek zenélnek.*

MINDEN

*a szürke éj sekélyre horpad
a hold a semmi útját rója,
vészfóslón közelít a holnap,
a jelen piszkos víziója
erősebb, mint a fény, s az isten,
erősebb a kegyes halálnál,
összetört minden, amit hittem,
a hang torz zsoltárokat kántál.
a szem mögött fekélyes álmok,
csak gyűl a seb, de nem fakad ki,
még itt vagyok, még visszajárok,
bár lehetetlen megmaradni.
már várnak lent a szűk pokolban,
egy cérnaszálon függ a testem,
s míg feledem a láng ma hol van
pusztító máglya gyűl ki bennem.*